

2) Ὁξεία ἀντίληψις Μακεδ. (Καταφύγ. κ. ἀ.): *Αὐτός ἔχ' μεγάλ' ἀπ'κασιά*. Ἀπ' τ'ν ἀπ'κασιά φαίνεται γὰρ ἐξυπνοὺς Μακεδ.

3) Αἰνιγμα ἀγν. τόπ. Συνών. ἀπείκασμα 3, ἀπεικαστικό, ἀπεικαστό, βρετό, εἶδωλο, λυτό.

ἀπεικασιᾶνος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπ'κασιᾶνους Μακεδ. (Βέρ. Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπεικασιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιᾶνος.

1) Ἀπεικᾶνος 1, ὁ ἰδ., Μακεδ. (Βέρ.) 2) Ὁ μαντεύων Μακεδ. (Καταφύγ.) Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπ'κασᾶνους καὶ ὡς ἐπών. Μακεδ.

ἀπεικασίδα ἡ, Ἡπ. πεικασίδα Ἀστυπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπεικασιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

Ἀντίληψις ἔνθ' ἀν.: *Ἐχ' ἀπεικασίδα Ἡπ. Ἡ κόρη πῆρε πεικασίδα τοῦ φόβου του* (ἀντελήφθη τὸν φόβον του) Ἀστυπ. Συνών. ἀπείκασμα 2.

ἀπείκασμα τό, Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θεσσ. Θράκ. (Σκοπ. κ. ἀ.) Κρήτ. ἀπ'κασμα Μακεδ. (Κοζ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπείκασμα.

1) Εἰκασία Μακεδ. (Κοζ.): *Ἀπ'κασματα εἶν' αὐτά*. 2) Ἀντίληψις, νόησις Θράκ. (Σκοπ. κ. ἀ.) Συνών. ἀπεικασίδα. 3) Αἰνιγμα Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θεσσ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπεικασιὰ 3.

ἀπεικασμός ὁ, Λεξ. Βλαστ. Πρω. ἀπ'κασμός Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπεικάζω.

Τὸ συμπεραίνειν, συμπερασμός Ἡπ. (Ζαγόρ.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω.: *Μ' ἀπ'κασμό ἤρθα* (κατὰ συμπερασμόν ὅτι θὰ σ' εὕρισκα) Ζαγόρ.

ἀπεικαστὰ ἐπίρρ. Ἡπ. ἀπ'καστὰ Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀπεικαστοῦ Πελοπν. (Μάν.) — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 64.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπεικαστός.

Κατὰ συμπερασμόν ἔνθ' ἀν.: *Ἀπεικαστοῦ τό βρα τὸ δεῖνα πρᾶμα Μάν. Πῆγι ἀπ'καστὰ μὴν τὸν βρῆ Χουλιαρ. Τὰ λέει πάντοτε ἀπεικαστὰ καὶ δὲν τὸν νοιώθεις εὐκολα Ἡπ. Ἀπεικαστοῦ τὸ λές; — Οὐτ' ἀπεικαστοῦ οὐτ' ἀπ' ἀσκειοῦ μου ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.*

ἀπεικαστᾶνος ἐπίθ. Ἡπ. — Λεξ. Γαζ. (λ. καταστοχαστής) Περίδ. Αἰν. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. ἀπεικαστᾶνους Μακεδ. (Βελβ. Κοζ. κ. ἀ.) Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπεικαστός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶνος.

1) Ὁ διὰ συμπερασμοῦ εὐρίσκων τι, στοχαστικός, νοήμων ἔνθ' ἀν.: *Ἀπεικαστᾶνους εἶνι αὐτὸς Μακεδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπεικᾶνος 1.* 2) Ὁ προμαντεύων Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. Γνωμ.: *Μετὰ Χριστὸ ἀπεικαστᾶνοι Τσίγγανοι, προφῆτες οἱ γαιδάροι Λεξ. Δημητρ.*

ἀπεικαστικό τό, ἀμάρτ. ἀπεικαστ'κό Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπεικαστικός.

Αἰνιγμα: *Πές μ' κᾶνα ἀπεικαστ'κό.* Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπεικασιὰ 3.

ἀπεικαστό τό, Ἡπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπ'καστό Ἡπ. Θεσσ. Στερελλ. (Δωρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπεικαστός.

Ἀπεικαστικό, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: *Παίζουμε ἀπεικαστά; Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Νὰ σοῦ πῶ ν' ἀπ'καστὸ κι ἂν τ' ἀπ'κάσης Ἡπ.*

***ἀπεικαστός** ἐπίθ. ἀπεικαστὲ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπεικάζω, παρ' δ καὶ ἀκεικάζου.

Ὁ δυνάμενος νὰ ληφθῇ δι' εἰκασίας, καταληπτός.

ἀπειλή ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημ. Κύπρ. ἀπ'λή Ἀμοργ. Μύκ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πάρ. (Λευκ. Παροικ. κ. ἀ.) ἀπ'λὰ Σέριφ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπειλή.

1) Φοβερισμός, φοβέρα λόγ. κοιν. καὶ δημ. Κύπρ.: Φρ. *Ἐν' τῆς ἀπειλῆς* (εἶναι δόλιος) Κύπρ. 2) Ραγδαία βροχὴ Ἀμοργ. Μύκ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πάρ. (Λευκ. Παροικ. κ. ἀ.) Σέριφ. κ. ἀ.: *Ἐπесе ἀπ'λή κ' ἐχάλασε τὸ χωράφι Ἀμοργ. Ἀπόψε ἔκαμε ἀπ'λή καὶ τὰ πῆρε σφάρνα ὅλα Πάρ. Θρηῆνος ἤκανε αὐτὴ ἡ ἀπ'λή Λευκ. || Φρ. Ἀπ'λή βροχὴ* (ραγδαία βροχὴ, ἀντί: ἀπειλὴ βροχῆς) Γαλανᾶδ. *Σήμερι εἶχαμε ἀπ'λὰ βροχὴ Σέριφ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Γεωπον. 1,14,12* (ἐκδ. Beckh) «τὴν τῆς χαλάξης ἴστησιν ἀπειλήν. Συνών. μπόρα. 3) Λάσπη ἔνεκα βροχῆς Ἀμοργ.: *Με τέτοια ἀπ'λή ἔβαλες τὰ κτήματα μέσ' ὅς τὸ χωράφι; (κτήματα = ζῶα).*

ἀπείλικτρον τό, Κύπρ. πείλικτρον Κύπρ. ἀπείλικτρον Κύπρ. ἀπείλικτρος ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπελίσσω.

Ξύλινον ἐργαλεῖον ἐκ δύο ξύλων ἐμπεπηγμένον εἰς τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐλίσσεται καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐξελίσσεται τὸ νῆμα. Συνών. *τυλιγάδι, τυλιχτάρι.*

ἀπειλῶ λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀπειλῶ.

Φοβερίζω: *Τὸν ἀπειλεῖ ὅτι θὰ τὸν δειρῇ - θὰ τὸν μαρτυρήσῃ κττ. Μ' ἀπείλησε πῶς θὰ μὲ χτυπήσῃ.*

ἀπειρᾶννιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἀπειρᾶννιστος Πόντ. (Κερασ.) ἀπειρᾶννιστος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πειρᾶννιστός < πειρᾶννίζω.

Ὁ μὴ ὑποστάς κακουχίας, θλίψεως κττ., ἀταλαιπώρητος.

ἀπείραχτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπείραχτους βόρ. ἰδιώμ. ἀπείραχτος Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀκείραχτε Τσακων. ἀπείραγος Ζάκ. Κεφαλλ. Μύκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Λακων. Λάστ. Οἶν. Σουδεν. Τρίκκ. κ. ἀ.) — Γέρ. Κολοκοτρών. 35 Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 17 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπείραγους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνεπείραγος Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Τρίκκ. Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πειραχτός < πειράζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀπείραστος.

1) Ὁ μὴ πειραχθεὶς, ὁ μὴ ἐνοχληθεὶς, ἀνενόχλητος κοιν.: *Γυναῖκα ἀπείραχτη. Δὲν ἀφίνει ἄνθρωπο ἀπείραχτο. Κάνενα σπῖτι δὲν ἄφησε ἀπείραχτο κοιν. Ὁ διάβλος οὔτε τὸ φτωχὸ τὸ γάιδαρο δὲν ἀφίνει ἀπείραγο Ζάκ. Αὐτὸς εἶναι ἀπείραχτος* (δὲν δέχεται πειράγματα) Λακων. «Ὁ Πετρόμπεης νὰ μείνῃ ἀπείραγος καὶ νὰ πάῃ εἰς τὴν Μάνην» Γέρ. Κολοκοτρών. ἔνθ' ἀν. β) Ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ πυρετοῦ Πελοπν. (Ἀρκαδ.): *Σήμερα εἶναι ἀπείραγος.* γ) Ὁ μὴ δοκιμασθεὶς διὰ κόπων, θλίψεων κττ., ἀβασάνιστος Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Εἶνι ἀπείραγους ἄνθρωπους.* 2) Ὁ μὴ βλαφθεὶς, ἀβλαβὴς σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) κ. ἀ.: *Δέντρο - πεῦκο ἀπείραχτο. Δὲν ἀφίνει πρᾶμα ἀπείραχτο σύνθηθ. Τὰ γεννήματα ἐφέτος ἀπείραχτα εἶν' (ὀρεκτὰ καλὰ) Χαλδ. Συνών. ἀβλαβος Α 1. Καὶ ἐνεργ. ὁ μὴ ἐνοχλῶν, ὁ μὴ βλάπτων, ἀβλαβής, ἀθῶος Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) Σῦρ. Χίος κ. ἀ.: Ἀπείραχτος ἄνθρωπος (καλὸς) Σῦρ. Χίος. Ἀπείραχτα πουλλὰ (τὰ μὴ ἐπιβλαβῇ εἰς τὰ γεωργικὰ προϊόντα)*

Μύκ. Ἀπειράχτον βοτάν' Κερασ. Συνών. ἄβλαβος Β 1.

β) Ἀρκετὰ καλός, ἐπὶ πραγμάτων Πόντ. (Χαλδ.): Φαεῖν -πρωμὶν ἀπειράχτον. 3) Ὁ μὴ θιχθεὶς, ἄθικτος, ἀνέπαφος, ἀκέραιος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Φαγεῖ -πρωμὶ ἀπειράχτο. Τὰ χρυσαφικὰ εἶναι ἀπειράχτα (οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἐκλάπη) σύνθηθ. Γεννήματ' ἀπειράγα (ἄθικτα ὑπὸ ζῳῶν) Πελοπν. (Κλουτσίνοχ. Σουδεν. κ. ἀ.) Τὸ φαεῖν αὐτ' ἀπειράχτον ἐπέμ'νεν (δὲν ἤγγισε τὸ φαεῖ του) Χαλδ. Ἀπειράχτον ἐν' τὸ γομάριν (τὸ φορτίον) Κερασ. Συνών. ἄβλαβος Α 2, ἄγγιχτος 2 β, ἄγγιχτος 1 β, ἀκέραιος 1, ἀπάρθενος 2 β. 4) Ἀθικτος, ἀγνός, ἐπὶ παρθένου κοιν.: Ἀπειράχτο κορίτσι κοιν. || Ἀσμ.

Νὰ πάη ἡ κόρη ἀπειράγη, νὰ πάη μὲ τὴν τιμὴ της Πελοπν. Συνών. ἄγγιχτος 3, ἄγγιχτος 3, ἀμάκ-κωτος 2, ἀπάρθενος 1, ἀπασπάτευτος 3, ἀπάτη-τος Β 1 β.

*ἀπειρήνεμα τό, ἀπάρ'νεμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπειρηγεύω.

Τὸ νὰ παύη τις νὰ κλαίῃ: Ἡρ'νευρεν ἐδὰ, μὰ τ' ἀπάρ'νεμα θ' ἀργήσῃ νὰ ἐνῇ. Συνών. *ἀπειρηγευός.

*ἀπειρηγευός ὁ, ἀπορ'νευός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπειρηγεύω.

Ἀπειρήνεμα, ὁ ἰδ.: Ὁ τὸν ἀπορ'νεμὸ πόλ'νευρε τοῦ το' ἐδῶκανε κ' ἤρχευσεν ἀ τὴν ἀρχή (ἀ = ἀπό).

*ἀπειρήνευτος ἐπίθ. ἀπάρ'νευτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀπειρηγευτός < *ἀπειρηγεύω. Διὰ τὴν στερητ. σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ ἀ ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ παύσας νὰ κλαίῃ: Ἀπάρ'νευτος εἶναι ἀκόμα.

*ἀπειρηγεύω, ἀπαρ'νεύγω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπορ'νεύγω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. εἰρηγεύω, παρ' ὁ καὶ ἀρ'νεύω.

Παύω νὰ κλαίω: Ὁ,τι κὶ ἀπαρ'νεύγει-νε. Ὁ τὸν ἀπορ'νεμὸ πόλ'νευρε τοῦ το' ἐδῶκανε κ' ἤρχευσεν ἀ τὴν ἀρχή. Ἀπαρ'νευμένος εἶναι.

ἄπειρος ἐπίθ. (I) λόγ. κοιν. ἀνάπειρος Θράκ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπειρος.

Ὁ μὴ ἔχων πείραν, ἀνεπιτήδειος: Εἶναι ἄπειρος ἀκόμα 'ς τὴ δουλειά του. Γυναῖκα ἄπειρη δὲν τὰ κατάρρε.

ἄπειρος ἐπίθ. (II) λόγ. κοιν. ἄκειρε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπειρος.

Ὁ μὴ ἔχων πέρας, ἀναρίθμητος ἐνθ' ἀν.: Ἀπειρα μερμήγκια. Ἐφαγε ἄπειρες ξυλγές. Ἐφέτος ἔγιναν ἄπειρα καρύδια -κουκκιά κοιν. || Φρ. Οὐλο κὶ ἄπειρο (τοῦτο μόνον, εἰρων. ἐπὶ πράγματος μοναδικοῦ) Πελοπν. || Ποίημα.

Κ' ἐλεύθερη, χαρούμενη, γύρου βαρεῖ καὶ πέρα, ἡχοποντεῖ 'ς τὸν ἄπειρο καὶ καθαρὸν ἀέρα

ΔΣολωμ. 260. Συνών. ἀλογάριστος Α 1 β, ἀλόγισ-στος 2, ἀμέτρητος 1 β, ἀμετρος, ἄπατος (I) 2.

ἀπείσμως ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀπείσμουτους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *πεισμωςτός < πει-σμός νω.

1) Ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ πείσματος, ὁ μὴ ἀγανακτῆσας Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀπείσμουτους ἰγὼ δὲ μπουρῶ νὰ εἰπῶ τίπουτα Αἰτωλ. 2) Ὁ μὴ μετ' ἐπιμονῆς γινόμενος, ἐκεῖνος δι' ὃν δὲν κατεβλήθη προσπάθεια Πόντ. (Τραπ.): Ἀπείσμωντον ἐφῆκεν τὴ δουλείαν αὐτ' (δὲν ἐπέμεινε νὰ περατώσῃ τὴν ἐργασίαν του)

ἀπεκεῖ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. ἀπικεῖ βόρ. ἰδιώμ. ἀπεκεῖα Καππ. (Ἀξ.) ἀπεκεῖνὰ Χίος ἀπεκεῖνὰς Πόντ. (Ἀμισ.) ἀπεκεῖχὰ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακεῖ Πόντ. (Χαλδ. Τραπ.) ἀπατθεῖχὰ Πόντ. (Ὁφ.) ἀπέκει πολλαχ. καὶ Καππ. (Σίνασσ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. κ. ἀ.) ἀπέκ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Σκόπ. ἀπέκεια Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Αὐδήμ.) Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ. ἀ.) Κίμωλ. Μακεδ. Μῆλ. Νάξ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Σίφν. — ΣΖαμπελ. Ἀσμ. δημοτ. 700 ἀπέκειο Βιθυν. Θήρ. Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἀ.) Ἴων. (Καράμπ. Σμύρν.) Ἰθάκ. Ἰκαρ. Κάλυμν. Λευκ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Τρίποδ. κ. ἀ.) Χίος ἀπικεῖο Βιθυν. (Ἀρβανιτοχ.) Κάλυμν. ἀπέκεις Κρήτ. ἀπέκειος Τήν. ἀπέκειον Προπ. (Κύζ.) ἀπεκειοῦ Καππ. (Φλογ.) ἀπέκα Κῶς ἀπέκας Κῶς ἀπέκο Ρόδ. Τήλ. ἀπεκοῦ Καππ. (Μαλακ.) ἐπεκεῖ Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἐπέκει Πόντ. (Οἶν.) ἐπειθεῖ Πόντ. (Ὁφ.) ἀποκεῖ κοιν. ἀπουκεῖ βόρ. ἰδιώμ. ἀποκεῖα Κρήτ. Κύθηρ. ἀποκὲ Κρήτ. ἀπόκει Ἀθῆν. (παλαιότ.) Βιθυν. (Κατιρ.) Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ. ἀ.) Κρήτ. Λευκ. Σέριφ. ἀπόκεια Κέρκ. (Ἀργυράδ. Κάτω Γαρ. κ. ἀ.) Κρήτ. ἀπόκειο Νάξ. — ΜΚρίσπη Χόρτα 241 ἀπόκεις Κρήτ. ἀπο-κειας Κρήτ. ἀπόκα Κάρε. Κῶς Λέρ. — ΣΚαρτεσ. Καρπά-θιος 54 ἀπόκο Ρόδ. ἀπόκον Ρόδ. ἀκόπο Ρόδ. ἀποκειδὰ Κρήτ. ἀπόκειδα Κρήτ. ἀποκειδανὰ Σῦρ. ἀποκειδὲ Κρήτ. ἀπόκαδὰ Κῶς ἀπουτικεῖ Μακεδ. (Σιάτ.) ἀπέτσει Λέσβ. ἀπέτσει Χίος (Μεστ.) ἀπέτσει Θήρ. ἀπέτσει Θήρ. ἀπέ-τσει Χίος ἀπίζει Καππ. ἀπέτσει Λέσβ. ἀπέτσειο Κάλυμν. ἀπίζα Καππ. (Φάρας.) ἀποτσει Ἀπουλ. (Καλήμ.) Κύθν. Μύκ. Σῦρ. ἀπουτσει Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀποτσεις Κύθν. ἀπουτσειὰ Κάλυμν. ἀποτσειδὰ Ἀνδρ. ἀπότσει Κάσ. ἀπότσεις Ἀθῆν. (παλαιότ.) πεκεῖ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ. (Χαλδ.) πεκεῖς Α. Ρουμελ. (Ναίμον.) πέκ' Θράκ. (Ἀδρια-νούπ. κ. ἀ.) πέκεια Ἰμβρ. Σαμοθρ. πεκεῖνὰ Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) πακεῖα Μακεδ. (Χαλκιδ.) πόκα Κῶς πόκαδὰ Κῶς πόκο Ρόδ. πόοκ' Σαμοθρ. πέτσει Σῦρ. ποτσει Εὐβ. (Κονίστρ.) Σέριφ. ποτσει Κύπρ. ποτσειὰ Κύπρ. πούτσεια Καλαβρ. (Μπόβ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπεκεῖ, παρ' ὁ καὶ ἀπέκει Ὁ τύπ. ἀπέκεις καὶ ἐν Ἐρωφίλ. πρῶξ. Ε σημειώσ. (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 465), ὁ ἀπόκει καὶ ἀπόκεις καὶ ἐν Ἐρωτοκρ., ὁ δὲ ἀπέκειο, ἀπέκειος καὶ ἀποκεῖ καὶ παρὰ Σομ.

1) Τοπικῶς ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἐξ ἐκείνου τοῦ μέρους, ἐκεῖθεν κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Φάρας.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Γύρισε - ἐφυγε - ἤρθε ἀπεκεῖ ἢ ἀποκεῖ κοιν. Ἀπέ-κει ἤρθε Ἡπ. Φεύγ' ἀπόκεια νὰ μὴν πάρω τὸ ξύλο! Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Ἀποκεῖα κὶ ἀπωδὲ Κύθηρ. Πέρακα ποτσει τσαι δὲν τὸν εἶδα Κονίστρ. Πίασα σήμια πόοκ' κὶ δὲ δὸν γεῖδα Σαμοθρ. Ἀνου ποτσειὰ χαμαὶ (σῆκω ἀπε-κεῖ κάτω) Κύπρ. Τοῦ καμες σουρμῆ νὰ πάη τὸ νερὸ ἀπόκει (σουρμῆ = ὀχετός) Σέριφ. Ἀπουτικεῖ ἀπ' βασ'λεύ' οὐ ἡλίους ἀπουτικεῖ θὰ βαρέσ' Σιάτ. Ἀπακεῖ ἀσ' σὸ κεπὶν ἀπέσ' (ἀπε-κεῖ ἀπὸ τὸν κῆπον μέσα) Τραπ. Χαλδ. Ἐπεκεῖ ἐπῆγαμε 'ς ἔναν ὄραν 'ς σὸ χωρίον (ἀπεκεῖ μετέβημεν ἐν μιᾷ ὄρᾳ εἰς τὸ χωρίον) αὐτόθ. || Φρ. Ἀποκεῖ πάν κὶ ἄλλοι (ἐγιναν ἄφαντοι) πολλαχ. || Ἀσμ.

Ἐνὲς ἤμουν 'ς τοὺς οὐρανοὺς καὶ τώρα γὼ 'ρθ' ἀπόκει Ἀργυράδ.

Κὶ ἀπόκειδα ξεκίνησε κ' ἐπαῖξε τὸ δαούλι Κρήτ.

Ἰψὲς ἤμαν 'ς τὴν ἰκκλήσιὰ κὶ σῆμιρ' ἤρθ' ἀπέκεια Μακεδ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Χρον. Μορ. Ρ 2284 (ἐκδ. JSchmitt) «εὐτὺς ἀπέκει ἐξέβηκε, ὑπάει τῆς Καλαμάτας».

